ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ καθόντουσαν τριγύρω κ' ἀκούγανε.

— Συκιά.

— Ἀγριελιά, σοῦ λέω. Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου.

— Τὰ μάτια σου δὲν βλέπουνε, φαίνεται καλὰ καὶ νὰ τὰ πᾶ; στὸ γιατρό!

— Ἐσὺ νὰ πᾶς στὸ γιατρὸ τὰ μάτια σου κ' ὅλο σου τὸ κεφάλι

— Ἂν πάρω τὴ μαγκούρα θὰ δῆς τίνος κεφάλι θὰ πάη στὸ γιατρό...

— Γιά κάμε δοκιμὴ νὰ δῆς ἂν φτάνης...

— Μήπως θὰ φοβηθῶ ἐσένανε...

Εἶχαν σηκωθεῖ ὀρθοὶ κ' οἱ δυὸ καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἁρπαχτοῦν. Μαζὶ μ' αὐτοὺς εἶχαν σηκωθεῖ κ' οἱ ἄλλοι, σὰν τὰ κοκκόρια ἕτοιμοι!..

— Βρὲ παιδιά, τοὺς λέω, γιὰ σταθῆτε. Ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἂν ἦτανε συκιὰ ἢ ἀγριελιά. Ἐμᾶς μᾶς ἐνδιαφέρει τι ἔγιν' ὁ ἀράπης ποὺ ἔμεινε κρεμασμένος στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ.

— Καλὰ λές, μοῦ λένε ὅλοι, καὶ ξανακαθήσανε.

— Λέγε Κοντογιάννη!... εἶπαν σ' ἐκεῖνον ποὺ διηγόταν τὴν ἱστορία.

— Λοιπὸν ποῦ τὸ ἀφήσαμε;... Ἄ, ναί... Ὅτι ἐπήδησ' ὁ ἀράπης καὶ κρεμάστηκε ἀπὸ μιὰ ἀγριοσυκιά...

Τότε τὸν πλησιάζει ὁ Παλμέτης, τὸν σκοτώνει μὲ τὸ γιαταγάνι καὶ τὸν γκρεμίζει κ' αὐτὸν στὸ λάκκο!

— Ἀλλά... τί τοῦκανε ὁ ἀράπης;

— Τίποτα, μὰ ἤξερε τί ἔκανε ὁ Παλμέτης. Ἂν γύριζε ὁ ἀράπης πίσω θὰ μαρτυροῦσε τὸ τί ἔγινε!... Ἔτσι ποὺ λές χάθηκε ὁ Γιαννίτσαρος... Τὸν ζήτησαν ἀπὸ δῶ, τὸν ζήτησαν ἀπ' ἐκεῖ... Μυστήριο! Οὔτε αὐτὸς φάνηκε ποιθενά, οὔτε καὶ τ' ἄλογό του, οὔτε κ' ὁ ἀράπης του! Ψάξανε στὰ ρέμματα!... Τίποτα!... Οὔτε ἀχνάρι!... Δυὸ ἄνθρωποι καὶ δυὸ ἄλογα τί ἔγιναν!... Δὲν ἦσαν δὰ μερμήγκια νὰ χαθοῦν! Κι' ὅμως δὲν τοὺς βρίσκανε. Σκίστηκε ἡ γῆς καὶ τοὺς κατάπιε!...

Μὰ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ κάθε μέρα, κάθε διὰ μέρες κ' ἕνας ἢ δυὸ Τοῦρκοι ἐξαφανιζόντουσαν... Τοὺς ζητοῦσανε σ' ὅλα τὰ μέρη, μὰ δὲν τοὺς βρίσκανε... Ἀναστατώθηκε λοιπὸν ὁ τόπος! Τοὺς εἶχε τρομάξει ὅλους τὸ μυστήριο τοῦ ἐξαφανισμοῦ... Ἂν τοὺς σκοτώνανε θὰ βλέπαν αἵματα, ἢ κάποτε θὰ βρίσκανε τὰ πτώματά τους. Τίποτε δὲν κρύβεται... Ἂν τοὺς σκλαβῶναν, κάπου θ' ἀκουγόντουσαν!... Ἀλλὰ αὐτοὶ χανόντουσαν χωρὶς ν' ἀφήνουνε σημάδια!... Τί μυστήριο ἦταν αὐτό... Τί θεία ὀργὴ ἔπεσε στὴ χώρα!...

(Στ' ἄλλο φύλλο τελειώνει).

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

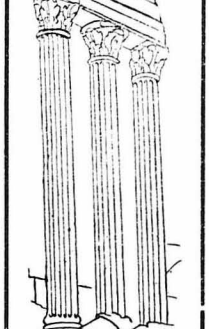

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ ΚΟΡΗ ΤΟΥ

(Τοῦ MANTEGAZZA)

Κόρη μου... Σ' ἕνα ἀτυχὲς συνοικέσιο σπανιώτατα συμβαίνει νὰ εἶνε τὸ σφάλμα ὁλόκληρο ἢ τοῦ ἀνδρὸς ἢ τῆς γυναικός.

* * *

Γιὰ νὰ σοῦ ὑποδείξω μὲ δυὸ λόγια τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς σου πολιτικῆς, θὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι πρέπει νὰ ἐμπνέεσαι ἀπ' τὸ ἱερότερο παράγγελμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ἐπιδιορθωμένο καὶ βελτιωμένο λιγάκι. Τὸ Εὐαγγέλιο δηλαδὴ λέει: «*Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν*». Ἐγὼ σοῦ λέγω: «*Ἀγάπα τὸν σύζυγόν σου ὑπὲρ σεαυτήν*».

* * *

Νὰ ἔχῃς λίγες, πολὺ λίγες ἀπαιτήσεις ἀπ' τὸ σύζυγό σου, κ' αὐτὸς θὰ σοῦ ἱκανοποιῇ κ' ἐκεῖνο ἀκόμη ποὺ δὲν ἔχεις.

Νὰ εἶσαι ἐπιεικὴς ἀπέναντί του, ἐφόσον εἶνε κ' αὐτὸς περιποιητικὸς καὶ σὲ ἀγαπᾶ, νὰ μὴν ἐπεμβαίνῃς δὲ στὶς διασκεδάσεις του καὶ στὶς ἰδιοτροπίες του.

Στὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ νὰ ὑποχωρῆς πάντοτε στὸ σύζυγό σου σὲ κάθε λεπτομέρεια, γιὰ νὰ μπορῆς ἔπειτα νὰ ἐπιμείνῃς σὲ ζητήματα σοβαρώτερα.

Ἡ ἀντιλογία, κ' ὅταν ἀκόμη εἶνε δίκαιη, εἶνε σκουριὰ ποὺ κρυφοτρώει καὶ καταστρέφει τὸν ἔρωτα.

* * *

Ὅταν ἔχῃς θέλησι—καὶ δικαιοῦσαι νὰ ἔχῃς ὅση καὶ ὁ σύζυγός σου,—νὰ τὴ στηρίζῃς στὴ λογικὴ κ' ὄχι στὴν ἄκρη τῆς βελόνας.

Ὅταν ἐκφράζῃς κατιτί, φρόντιζε νὰ τὸ διατυπώνῃς ὡς ἐπιθυμία καὶ μὲ τὸν ἡπιώτερο τρόπο.

Ὁ ἄνδρας εἶνε τόσο πεπεισμένος γιὰ τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα, τόσο συνηθισμένος νὰ διατάζῃ, ὥστε ἐξεγείρεται ὅταν τοῦ πῆς «θ έ λ ω» καὶ ὑποχωρεῖ ὅταν τοῦ πῆς «δ ὲ ν ο μ ί ζ ε ι ς ὅ τ ι;...» Αὐτὸ εἶνε διπλωματία, ἀλλὰ καὶ φρόνησι, πολιτική, ἀλλὰ καὶ ἀρετή.

* * *

Μὴν πῆς ποτὲ στὸ σύζυγό σου ἔστω καὶ τὸ ἐλαφρότερο ψέμμα. Ἂν εἶσαι ἀπέναντί του σὲ κάθε περίστασι εἰλικρινής, ὁ σύζυγός σου θὰ σὲ ἀνυψώσῃ σὲ βάθρο προσκυνήματος.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Βόλφ, ὁ φίλος τῶν ἐφημεριδοπωλῶν. Τὰ περίφημα γεύματα πρὸς τοὺς πρώην συναδελφους του. Ἡ νοθεία πρὸ ἐξ χιλιάδων ἐτῶν. Τί γράφει ἕνας ἀρχαῖος Αἰγύπτιος στρατιώτης. Γερμανικὲς πρωτοτυπίες. Συμβουλὲς πρὸς τοὺς πολίτας. «Ἀποφεύγετε τὶς δίκες»! Τὸ πάθημα τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Καντερβουρίας. Ὕπνος.... μαρτύριον, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στὸ Σικάγον πέθανε τελευταῖα ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου ἐμπορορραπτικοῦ καταστήματος, Βόλφ ὀνομαζόμενος. Τὴν κηδεία του τὴν ἀκολούθησαν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ μικροὶ ἐφημεριδοπῶλαι τῆς πόλεως, κλαίγοντας μὲ εἰλικρινῆ θλίψι. Ὁ Βόλφ ἦταν ὁ καλύτερος φίλος καὶ προστάτης τους καὶ ἡ ἀγάπη του στοὺς ἐφημεριδοπώλας ὀφείλετο στὸ ὅτι κ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅταν ἦταν μικρὸς εἶχε ἐργασθεῖ ἐπὶ πολὺν καιρὸ ὡς ἐφημεριδοπώλης. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως εἶχε ἐξελιχθεῖ καὶ εἶχε γίνει πλουσιώτατος. Κάθε χρόνο, κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν Εὐχαριστιῶν, τὴν μεγαλείτερη γιορτὴ τῶν Ἀμερικανῶν, συνήθιζε νὰ καλῇ ὅλους τοὺς ἐφημεριδοπώλας τοῦ Σικάγου σ' ἕνα μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα. Κατὰ τὸ πρῶτο γεῦμα ποὺ ἐδόθη ἦταν καλεσμένοι 130 ἐφημεριδοπῶλαι. Κάθε χρόνο ὅμως ὁ ἀριθμός τους γινόταν μεγαλείτερος καὶ στὸ τελευταῖο γεῦμα οἱ προσκεκλημένοι ἀνήρχοντο σὲ δέκα χιλιάδες! Τὸ τελευταῖο αὐτὸ γεῦμα στοίχισε στὸν Βόλφ πέντε χιλιάδες δολλάρια, τὸ ποσὸν ὅμως δὲν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὑπερβολικό, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι στὸ μεγαλοπρεπὲς αὐτὸ γεῦμα κατεβροχθίσθησαν ἀπὸ τοὺς νεαροὺς πωλητὰς ἐφημερίδων, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, πεντακόσιες πενῆντα γαλοποῦλες!...

* * *

Κατὰ τὶς τελευταῖες ἀνασκαφὲς στὴν Αἴγυπτο ἀνεκαλύφθη κ' ἕνα γράμμα στελμένο ἀπὸ ἕναν στρατιώτη στὴν μητέρα του καὶ γραμμένο ἀπάνω σ' ἕνα κεραμίδι. Στὸ γράμμα αὐτὸ ὁ δυστυχισμένος ἀρχαῖος Αἰγύπτιος φαντάρος παραπονεῖται πὼς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ τὸ ἡμερομίσθιο ποὺ τοῦ δίνουν, γιατί εἶνε ἀναγκασμένος νὰ ἀγοράζῃ πάντοτε ἀπὸ τὸ ἀκριβώτερο ψωμί, ἐπειδὴ τὸ φθηνότερο εἶνε ζυμωμένο ἀπὸ μουχλιασμένο καὶ χαλασμένο ἀλεῦρι. Ἐπίσης γράφει ὅτι καὶ τὸ κρασὶ ποὺ τοὺς πουλάνε εἶνε νερωμένο. Γι' αὐτὸ παρακαλάει τὴ μητέρα του νὰ τοῦ στείλῃ ἐπειγόντως χρήματα, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ μάθῃ ὁ πατέρας του. Ἐπίσης ὁ Αἰγύπτιος φαντάρος παραπονεῖται ὅτι καὶ τὸ γάλα ἀκόμη ποὺ τοὺς δίνουν εἶνε ἀνακατεμμένο μὲ... κιμωλία, γιὰ νὰ φαίνεται πιὸ ἄσπρο καὶ πιὸ παχύ!... Ὅταν τὸ ἔβραζαν μάλιστα, ἡ κιμωλία κατακάθιζε καὶ καιγότανε!...

Ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι καὶ πρὸ ἐξ χιλιάδων ἐτῶν ὁ κόσμος δὲν ἦταν καλύτερος ἀπ' ὅ,τι εἶνε σήμερα. Καὶ τότε—ἀλλοίμονον!—ὑπῆρχαν νοθευταί...

* * *

Πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἔξω ἀπ' τὰ Γερμανικὰ δικαστήρια ἀνηρτήθη ὁ ἑξῆς πίνακας:

1.— Ἀποφεύγετε τὶς δίκες.

2.— Ἀποφεύγοντας τὶς δίκες ἐξοικονομεῖς συγχρόνως χρόνο, χρήματα καὶ ἡσυχία.

3.— Πρὶν πᾶς στὸ δικαστήριο προσπάθησε νὰ συμβιβασθῆς.

4.— Ἄκουσε προσεχτικὰ τὶς ἀπόψεις τοῦ ἀντιδίκου σου, γιατὶ ἴσως ἀλλάξῃς ἀπόφασι.

5.— Μὴν ξεχνᾶς ὅτι τὸ δικαστήριο δὲν λογαριάζει ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ ἀποδείξῃς.

Σοφὲς βέβαια ὑποδείξεις, γιὰ τοὺς δικηγόρους ὅμως ὀλέθριες.

* * *

Ὁ Ἄγγλος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας ποὺ πέθανε πρὸ ὀλίγων ἑβδομάδων στὸ Λονδῖνο, ταξειδεύοντας κάποτε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀγγλίας, φιλοξενήθηκε στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ ἑνὸς χωριοῦ, ὁ ὁποῖος ζοῦσε μόνος του μὲ τὴν ὑπηρέτριά του. Ἡ ὑπηρέτρια ὅμως ἔτυχε νἄχε πάει νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ συγγενῆ της αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ ὁ παπᾶς περιποιήθηκε μοναχός του τὸν ὑψηλὸ φιλοξενούμενό του, τὸν ὁποῖο ρώτησε τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας πῶς εἶχε περάσει τὴ νύχτα.

— Χμ, καλά, τῆς ἀπάντησε ὁ ἀρχιεπίσκοπος μὲ μισὸ στόμα, παστατεύοντας τὸ κορμί του κ' ἀλλάζοντας κουβέντα.

Κατόπιν ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔφυγε καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι γύρισε ἡ ὑπηρέτρια τοῦ παπᾶ.

— Ἄχ, καϋμένη, τῆς εἶπε ὁ παπᾶς, ἔτυχε νὰ λείπῃς χθὲς ἀκριβῶς ποὺ μᾶς ἦρθε ἕνας ἐπίσημος μουσαφίρης.

— Ποιός ἦρθε; ρώτησε ἡ ὑπηρέτρια.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας.

— Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντερβουρίας! Καὶ ποῦ τὸν βάλατε νὰ κοιμηθῇ;

— Ποῦ ἄλλοῦ, εὐλογημένη, παρὰ στὸ δωμάτιο τῶν ξένων.
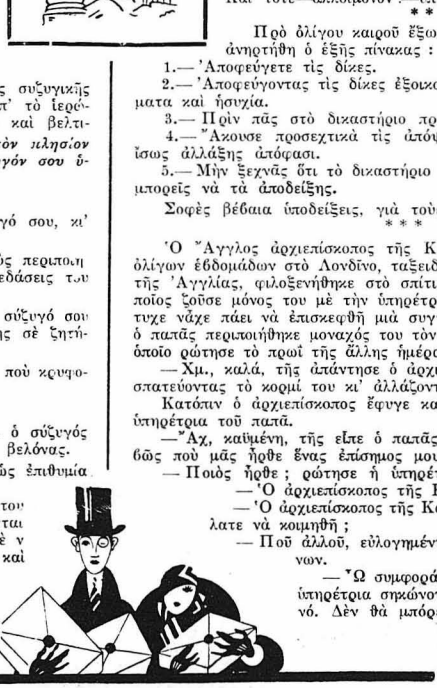
— Ὦ συμφορά μου, φώναξε ἡ δυστυχισμένη ὑπηρέτρια σηκώνοντας τὰ χέρια της στὸν οὐρανό. Δὲν θὰ μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὁ δυστυχισμένος... Μέσα στὸ στρῶμα τοῦ κρεββατιοῦ εἶχα κρύψει πρὶν νὰ φύγω, ὅλα τὰ ἀσημικὰ τοῦ σπιτιοῦ...